

та, които сж въ полза на художника, сж въ изработката, въ идеята, която той е вложилъ.

Най-после, завежда се дѣло, на кого принадлежи картината. Ищитѣ иматъ на лице нѣщо: единъ — платното, вториятъ — четките и боитѣ, третиятъ — рамката. Какво има на лице художника? — Нищо. Значи, самата реалностъ не е на лице, тя отсъствува. Платното доказва ли, че картината е на художника? — Не доказва. Рамката доказва ли, че картината е на художника? — И тя не доказва. Само боитѣ доказватъ донѣкжде, че художникътъ ги е турилъ на платното въ този редъ, въ каквото ги виждаме. Обаче, това доказателство е косвено само. Питамъ: Може ли картината да принадлежи само на единъ човѣкъ? Не може. Следователно, тъкачътъ има право да вземе само платното. Първиятъ търговецъ има право да вземе четките и боитѣ, а вториятъ търговецъ — само рамката. Представете си, че тъкачътъ иска платното си чисто. Може ли да му се върне такова? Или, ако първиятъ търговецъ иска боитѣ да му се върнатъ назадъ, може ли това да стане? Може ли да се върне рамката на втория търговецъ?

Сега, да преведемъ, какво означаватъ платното, боитѣ и рамката въ живота. Рамката представя физическото тѣло на човѣка; платното представя сърдцето на човѣка, а четките и боитѣ — неговия умъ. Тѣй щото, като гледате една картина, вие виждате и платното, и боитѣ, и рамката ѝ, но реалното